

Phần 3

Chương 9 Bên Trong Địa Đạo

Địa đạo này rõ ràng do con người đào ra, tuy đã qua nhiều năm tháng nên đất ở bề mặt đã trở nên khá mềm và bở, nhưng đưa mắt nhìn vẫn thấy vô cùng bằng phẳng, mặt bên dưới hơi chạy xéo lên phía trên, ba mặt còn lại tạo thành hình vòng cung, trên mặt đất rõ ràng có dấu vết bị vật nặng đè lên.

Lúc mới đi vào, địa đạo còn khá rộng rãi, chiều cao đủ để đứng thẳng người mà đi, nhưng khi đi được chừng năm, sáu bước thì đột ngột trở nên nhỏ hẹp hơn rất nhiều, phải khom lưng xuống mới có thể đi qua được. Hơn nữa, địa đạo này rất âm u và ẩm ướt, mới đi được một lát mà bùn đất đã dính đầy chân, cực kỳ bất tiện.

Sau khi đi vào trong địa đạo này, tôi bắt đầu tìm kiếm con chim kia, nhưng lạ một điều là chúng tôi chỉ tìm thấy một cái ổ được làm từ cành và lá cây, ngoài ra không có bất cứ thứ gì khác. Lẽ nào con chim đó thấy động nên đã chui sâu vào bên trong địa đạo rồi? Nói thực lòng, tôi cũng rất muốn biết nó là giống chim gì, hơn nữa, rốt cuộc nó đã cứu chúng tôi hay đã hại chúng tôi đây?

Nhìn Tôn Kim Nguyên dùng bàn tay dính đầy phân chim để ăn bánh mì một cách ngon lành, tôi cảm thấy vô cùng khâm phục. Hôm nay, nếu không nhờ có cậu ta, chắc chắn chúng tôi sẽ chết trong gian phòng đá đó.

Bình thường, cậu ta vốn không có hứng thú với hững thứ kỳ quặc, quái dị, tư duy thì nhạy bén, phản ứng lại nhanh nhạy nên thường xuyên khiến tôi phục sát đất. So với cậu ta, tôi cảm thấy bản thân mình quá vô dụng, chỉ biết mỗi ngâm thơ, viết văn, chẳng có chút tác dụng thực tế nào.

Chờ tôn Kim Nguyên ăn xong miếng bánh mì cuối cùng, chúng tôi thu dọn qua loa rồi xuất phát. Tôn Kim Nguyên đi đầu tiên, Vương Tiên Dao đi ở giữa, tôi đi sau cùng, cứ thế chổng mông bò đi. Kể từ hồi biết đi, tôi chưa bao giờ phải bò một quãng đường xa như thế này.

Chẳng bao lâu sau thì đã lưng đau hông mỏi, tay dính đầy bùn, thậm chí bắp chân tôi còn bị chuột rút, mồ hôi bắt giác tuôn ra đầy mặt, thực sự là vô cùng khổ sở. Xem ra đi bằng bốn chân chẳng dễ chịu chút nào. Tôi phát hiện đứng thẳng lên đi lại bằng hai chân là một quyết định vô cùng sáng suốt của tổ tiên loài người, nếu không bây giờ, chúng ta chắc vẫn còn chịu khổ.

So với tôi thì Tôn Kim Nguyên còn vất vả hơn, vừa phải cầm bật lửa dò đường vừa phải đề phòng phía trước có thứ gì đó đột ngột tấn công. Di chuyển

trong địa đạo, ngoài những sự giày vò về thể xác, chúng tôi còn phải chịu đựng sự hành hạ về mặt tinh thần.

Con người khi ở trong bóng tối thường phải chịu một thứ áp lực khó có thể diễn tả bằng lời. Đã thế ở nơi này, không khí còn loãng nên chúng tôi đều cảm thấy hết sức ngột ngạt, kèm theo đó trong lòng còn dâng lên một nỗi sợ hãi đối với tương lai vô định.

Tôi vừa bò vừa nghĩ về vàng dương rạng rỡ và chiếc giường mềm mại ở bên ngoài, trong lòng thầm hối hận vì mình đang sống sung sướng biết bao, tự dung lại chạy đến nơi này chịu khổ, lẽ như cái mạng nhỏ này không giữ được, vậy thì đúng là oan ức quá rồi còn gì.

Khi tôi đang suy nghĩ vu vơ thì đột nhiên va vào Vương Tiên Dao ở phía trước, mới phát hiện bọn họ đều đã dừng lại. Tôi hỏi: “Sao vậy? Các cậu đều đã mệt nên dừng lại nghỉ ngơi ư? Đừng nghĩ nữa, cố gắng đi một mạch đến cuối con đường có phải là tốt hơn không! Tớ nhìn thấy chiếc giường êm ái ở nhà đang vẫy tay với mình rồi đấy!”

Tôn Kim Nguyên buồn bực nói: “Bạch Vân Sơn, cậu đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa đi! Bây giờ, trước mặt chúng ta có hai con đường, tớ đang không biết phải chọn con đường nào đây! Các cậu hãy cho ý kiến đi!”

Cái gì? Lại phải lựa chọn ư? Có điều, dù thế nào thì chúng tôi cũng cần nhanh chóng đưa ra lựa chọn của mình. Tôi suy nghĩ một lát rồi nói: “Nốt ruồi của cậu nằm ở tay phải, bây giờ cậu lại đang dẫn đường, vậy chúng ta hãy chọn con đường bên phải đi! Trước giờ tớ vẫn luôn cho rằng hai nốt ruồi của chúng ta nhất định là có ý nghĩa đặc biệt nào đó. Hôm nay hãy cứ thử xem sao?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Được rồi, vậy thì hãy thử xem thế nào.” Nói rồi liền tiếp tục di chuyển.

Sau khi đi qua chỗ rẽ, tôi cảm thấy bên trái dường như lạnh hơn bên phải một chút, nhưng suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu, tôi không quá để tâm, vẫn bám theo Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao tiến về phía trước.

Địa đạo bên phải lớn hơn hẳn so với lúc trước. Bây giờ, chúng tôi chỉ cần hơi cúi đầu, là có thể đi được bằng hai chân, tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều. Mấy phút sau, Vương Tiên Dao đang đi ở giữa đột nhiên lên tiếng: “Hai cậu có cảm thấy nơi này có chút khác thường không? Chẳng hiểu sao tớ cứ có cảm giác là lạ, dường như có cái gì đó không đúng lắm!”

Tôn Kim Nguyên cũng nói: “Cậu nói rất đúng! Tớ có cảm giác bây giờ chúng ta đang đi xuống phía dưới. Tuy độ dốc khá nhỏ nhưng nếu để ý thì vẫn có thể phát hiện ra. Mau lùi về phía sau thôi, Vân Sơn, cậu quay đầu lại đi!”

Tôi nói: “Xem ra không thể tin vào nốt ruồi của cậu được rồi. Sớm biết thế này thì vừa nãy nên tin vào nốt ruồi của tớ.” Sau đó liền xoay người lại, bắt đầu đi ngược về phía sau.

Mới đi được mười mấy bước, chân tôi bị thứ gì đó chặn mất đường đi. Tôi ngỡ rằng mình đã đi chệch hướng, bèn điều chỉnh góc độ một chút, nhưng vẫn có thứ gì đó cản đường. Tôi vung chân đá thử hai cái, thấy thứ đó rất cứng, hình như là một bức tường.

Tôi cảm thấy sợ hãi, vội lớn tiếng nói: “Không lùi lại được nữa rồi, phía sau hình như... có một bức tường.”

Tôn Kim Nguyên mắng: “Cậu đừng ăn nói linh tinh nữa đi Bạch Vân Sơn! Chúng ta vừa mới đi qua đó xong, rõ ràng là không có gì cả, sao bây giờ lại xuất hiện một bức tường được? Bật lửa đây, cậu cầm lấy rồi nhìn cho kỹ đi, đừng có hấp ta hấp tấp làm bọn tớ sợ!”

Tôi đón lấy bật lửa, đánh lửa lên rồi giơ ra trước mặt xem rốt cuộc có gì? Đúng vậy, là một khối đá lớn đã chặn mất đường đi của chúng tôi, thoạt nhìn thì hình như là một khối cẩm thạch trắng. Tôi dùng sức đá thử mấy cái nữa, thấy nó chẳng hề động đậy, không biết là phải nặng tới mấy trăm, mấy ngàn cân nữa.

Tôi buồn bực nói với hai người bạn họ: “Hết cách rồi, đường lùi về phía sau đã bị một tảng đá lớn bít kín mít, chúng ta chỉ có thể đi tiếp về phía trước mà thôi. Được bước nào hay bước đó vậy.”

“Lạ thật, sao tự dưng lại xuất hiện một tảng đá lớn ở đây nhỉ? Lẽ nào trên đời này thực sự có tồn tại cái gọi là “Quý đá tường⁽¹⁾”? Tôn Kim Nguyên lẩm bẩm nói.

Tôn Kim Nguyên nói: “Đừng căng thẳng, tớ cũng không dám chắc lắm, chỉ tiện miệng nói thế thôi. Còn nhớ trước đây, tớ từng đọc một cuốn sách nói về quý đá tường, có rất nhiều chủng loại, thường gặp nhất là khi đi lại giữa lúc trời tối không trăng không sao ở nơi hoang dã. Khi đó, yêu quái sẽ mê hoặc tâm trí của con người, khiến người đó không ngừng đi lòng vòng tại chỗ. Còn có một loại khác thì hay xuất hiện trong địa đạo hoặc hang núi, tình hình rất giống với chúng ta bây giờ. Khi đó, yêu quái sẽ dùng những bức tường thật sự để chặn đường đi của người ta, vậy nên tớ mới nghi ngờ là bây giờ chúng ta đang gặp phải quý đá tường.”

Tôi rùng mình, run rẩy nói: “Kim Nguyên, cậu đừng có tuyên truyền những lời lẽ mê tín dị đoan như thế chứ, nghe mà rợn hết cả người! Bức tường đó bây giờ đang ở ngay sau lưng tớ đây này, lỡ có thứ gì đó chui ra kéo tớ đi mất, các cậu đừng có vớt vát lại đây một mình không quan tâm đến nhé!”

Vương Tiên Dao nói: “Yên tâm, chúng ta bây giờ đều đang ở trong địa đạo, cậu bị bắt đi rồi hai đứa bạn tớ còn có thể thoát được sao? Kim Nguyên, thực sự có quý đá tường ư?”

“Theo quan điểm của khoa học hiện đại thì quý đá tường quả thực không tồn tại.” Tôn Kim Nguyên chậm rãi nói. “Nhưng trên thực tế, đã có rất nhiều người gặp quý đá tường rồi, cho nên có nhiều chuyện khoa học cũng không thể giải thích được, cứ phải tự mình trải qua thì mới biết sự thực là thế nào.”

Tôi dọa dẫm cậu ta: “Còn nói nữa! Nếu bây giờ là thời kỳ Cách mạng văn hóa thì cậu đã bị chụp mũ là mê tín dị đoan và bị bắt mang đi cải tạo rồi.” Trong khi nói chuyện, tôi đột nhiên cảm thấy có một luồng gió lạnh thổi vào gáy mình, từ phía sau vọng tới những tiếng “loạt xoạt”, âm thanh càng lúc càng lớn.

Tôi vội bảo hai người bạn họ dừng lại, hỏi xem có nghe thấy gì không. Tôn Kim Nguyên dừng chân lắng nghe một lát, rồi không kìm được lớn tiếng hô: “Chạy mau, có rắn!”

Ghi chú:

1. Quỷ đá tường có nghĩa đen là “quỷ xây tường”. Theo quan điểm khoa học hiện đại, khi đi lại ở một vùng trống trải lúc trời tối, người ta thường khó phân biệt được phương hướng, cứ thế đi thành vòng tròn, sau một thời gian thì quay trở về chỗ cũ. Người xưa mê tín, cho rằng hiện tượng này là do yêu quái tạo ra một bức tường vô hình vây bọc xung quanh, khiến người ta không thể đi ra ngoài được, do đó gọi là “quỷ đá tường”.

Chương 10

Cứu Tử Nhất Sinh

Tiếng hô ấy làm tôi sợ mất mật, chẳng còn quan tâm đến điều gì khác được nữa, vội vàng giậm mạnh hai chân xuống đất một cái, cơ thể cứ thế lao vọt về phía trước, sau đó lại chạy tiếp đi bằng toàn bộ sức lực bình sinh.

Khi cảm thấy thứ phía sau chỉ còn cách mình không đầy nửa mét, thân thể tôi đột nhiên rơi xuống phía dưới, sau một cú lộn nhào liền ngã ngửa mặt lên trời, may mà mặt đất ở đây ẩm ướt, mềm mại nên cú ngã không làm tôi đau lắm.

Ngay sau đó, một cơn gió tanh nồng thổi tới, có thứ gì đó lạnh băng đè lên người tôi, vừa nặng trĩu vừa nung núc thịt, còn không ngừng ngo nguậy, hóa ra là một con rắn cực lớn.

Cú ngã này làm tôi tỉnh táo hơn rất nhiều, trong lòng thậm chí biết bây giờ sống chết chỉ cách nhau một lần ranh, tuyệt đối không thể chần chừ, do dự được. Trong khoảnh khắc cảm thấy đầu rắn đang lao về phía mình, tôi vội vàng lăn người trên mặt đất.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, miệng rắn tọt thẳng vào chỗ tôi đang nằm, đương nhiên không trúng đích. Không cho tôi có thời gian nghỉ ngơi, đuôi rắn đã “vù vù” đánh về phía đầu tôi.

May mà tôi có cái mũi rất thính, trước khi đuôi rắn đánh tới thì đã ngửi thấy một thứ mùi tanh tươi tốt cùng, nhờ thế biết được nó định đánh về phía đầu mình, bèn rụt đầu lại né tránh. Song đuôi rắn vẫn đánh sượt qua mái tóc của tôi, khiến da đầu tôi râm rứt đau.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra lại rất nhanh. Trong khoảnh khắc tôi ngồi xổm dậy, đầu rắn đã lại bỏ nhào về phía tôi một lần nữa. Con rắn há to miệng, lưỡi thò ra thụt vào liên tục làm phát ra những tiếng “khè khè”, từ trong miệng phả ra một thứ mùi còn tanh hôi khó ngửi hơn cái đuôi của nó, thực là vô cùng ghê tởm.

Đương nhiên, lúc này tôi chẳng có tâm tư đâu mà nghĩ tới những việc khác, phát hiện thấy đầu rắn đã sắp tới trước mặt mình bèn hơi nhún chân nghiêng người qua bên phải, lại lăn đi trên mặt đất một vòng, vừa hay khiến con rắn vồ trượt thêm lần nữa. Nhưng con rắn vẫn tiếp tục tấn công tôi, tôi không còn cơ hội né tránh, đành nằm yên chờ chết.

Đúng vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, trong bóng tối chợt có ánh sáng lóe lên. Tôi mơ hồ nhìn thấy một con rắn rất to đang lao thẳng về phía mình, cái miệng đỏ lòm há rộng, chiếc lưỡi xẻ đôi không ngớt thụt thò, từ trong miệng còn có nước dãi rắn tanh tươi chảy ra.

Tôi thầm kêu lên: “Chết tôi rồi!”, nhưng khi đầu rắn tới bên cạnh mặt tôi thì đột nhiên dừng lại, sau đó ngã hẳn qua bên trái, thân thể lăn một vòng dưới mặt đất. Cùng với đó, một hòn đá lớn bay qua ngay trước mặt tôi, và rồi “rầm” một tiếng, rơi xuống cách chỗ con rắn không xa.

Hóa ra Tôn Kim Nguyên thấy tôi gặp nguy hiểm thì chợt nghĩ ra kế hay, bẻ một tảng đá lên đánh bay con rắn đang tấn công tôi. Con rắn đã hoàn toàn bị chọc giận, liên tục phát ra những tiếng “khè khè”, cái lưỡi thò ra dài hơn trước, cái đầu ngẩng hẳn lên cao, thân thể cũng vươn thẳng lên bằng cơ bụng rắn chắc, so ra thì còn cao hơn hai người chúng tôi nữa.

Cái đuôi của con rắn lắc lư không ngừng, có lẽ đang tìm cơ hội đánh lên chúng tôi. Đột nhiên, con rắn sáng bừng hai mắt, quay qua nhìn chằm chằm vào Vương Tiên Dao đang ngồi run rẩy trong một góc.

Tôn Kim Nguyên kêu to một tiếng “không hay rồi”, sau đó vội vàng cầm lấy một viên đá chạy về phía Vương Tiên Dao, tôi cũng làm theo cậu ta rồi chạy tới. Hai chúng tôi cùng giơ cao viên đá trong tay lên, nhìn con rắn chăm chú, trong lòng thầm căng thẳng.

Hai phe chúng tôi một mực giằng co, không ai dám động đậy, nhưng tôi biết rõ, con rắn nhất định là đang tìm kiếm cơ hội tấn công. Giống như các loài động vật săn mồi khác, nó rất nhẫn nại, khi kẻ địch chưa để lộ sơ hở thì sẽ không vội vã ra đòn, nhưng chỉ cần đối thủ không cẩn thận dù chỉ một giây thôi, nó sẽ dùng tốc độ nhanh nhất có thể tung ra một chiêu trí mạng.

Tôi và Tôn Kim Nguyên đều biết rằng nếu cứ thế này mãi cũng không phải là cách, vì sức bền của chúng tôi không thể so sánh với con rắn này được, do đó, chúng tôi nhất định phải tìm được nhược điểm của nó rồi ra tay tấn công trước.

Tôn Kim Nguyên nháy mắt ra hiệu cho tôi, tôi có thể cảm nhận được rằng cậu ta đã nghĩ ra cách rồi, bèn gật đầu tỏ vẻ hiểu ý. Kế đó, Tôn Kim Nguyên vút

viên đá trong tay xuống đất, chấp tay sau lưng, chậm rãi đi về phía con rắn. Tôi với con rắn đều hơi ngả ra một chút, thế rồi con rắn hơi lùi về phía sau, dường như nhìn ra có sự lạ thường, thế là do dự không biết có nên lập tức tấn công hay không.

Cuối cùng, con rắn không nhẫn nại nữa, quyết định tấn công Tôn Kim Nguyên. Nó hơi ngả đầu về phía sau, đột ngột lao về phía trước theo góc bốn mươi lăm độ, dường như sắp va vào người Tôn Kim Nguyên đến nơi. Cậu ta nghiêng người tránh khỏi, sau đó lại nhẹ nhàng nhún chân một cái nhảy ra phía sau lưng con rắn. Con rắn không buồn quay đầu, chỉ dùng đuôi quét tới, định quấn chặt lấy Tôn Kim Nguyên.

Tôn Kim Nguyên tung người nhảy lên lưng rắn, lại dang tay ôm chặt lấy thân thể to lớn của nó. Con rắn đương nhiên không chịu để yên, lập tức lăn lộn trên mặt đất không ngừng, làm cơ thể cậu ta hết lần này tới lần khác bị va vào đá.

Tôi thấy thời cơ đã chín muồi, bèn vác một tảng đá lớn chạy tới. Con rắn nhìn thấy tôi thì lại càng lăn lộn dữ dội hơn, may mà Tôn Kim Nguyên ôm chặt, bằng không đã bị nó hất bay đi xa rồi. Tôi giơ cao tảng đá nện về phía con rắn, nó chỉ để ý tới việc né tránh tảng đá mà không hề biết rằng Tôn Kim Nguyên lúc này đột ngột giơ cao tay phải.

Mãi tới lúc này tôi mới nhìn rõ thứ cậu ta nắm chặt trong tay là con dao quân đội Thụy Sĩ kia. Dưới ánh lửa chiếu tới từ chỗ Vương Tiên Dao, lưỡi dao lấp lánh tỏa ra những tia lạnh ngắt. Sau một cú đâm gọn ghẽ, lưỡi dao quân đội Thụy Sĩ cắm thẳng vào đầu con rắn, có điều, vì dùng sức quá mạnh nên Tôn Kim Nguyên tạm thời không thể rút ra đâm thêm nhát nữa. Con rắn bị đau, bèn dùng sức bình sinh quẫy mạnh đuôi một cái.

Lần này thì Tôn Kim Nguyên không gắng gượng thêm được nữa, bị con rắn hất bay ra xa hơn năm mét, một hồi lâu sau vẫn không thể bò dậy được. Lúc này, con rắn nằm đó quằn quại không ngừng, lúc thì cong vồng thân lên, lúc lại húc đầu vào tường, cuối cùng điên cuồng lao thẳng về phía tôi.

May mà tôi đã cầm sẵn một tảng đá, con rắn tức thì lao đầu vào đá, sau đó không động dậy thêm nữa. Dù là như vậy, tôi cũng bị húc bay đi rất xa, cứ thế nằm trên mặt đất ôm đầu kêu oai oái.

Tôn Kim Nguyên sợ con rắn còn chưa chết, liền bảo người duy nhất còn có thể đi lại được là Vương Tiên Dao cầm đá tới đập thử vào thân con rắn mấy nhát để kiểm tra, sau đó mới yên tâm nằm im chờ con rắn dần tan bớt.

Tôi vừa mới mệt vừa buồn ngủ, nhờ có sự chăm sóc của Vương Tiên Dao, tôi bất giác ngủ thiếp đi. Trong cơn mơ màng, tôi nghe thấy tiếng ai đó gọi mình, bèn mở mắt ra, nhìn thấy Vương Tiên Dao đang lay người mình, đồng thời lớn tiếng nói: “Bạch Vân Sơn, cậu mau dậy đi, xem bọn tớ đã phát hiện ra cái gì rồi này!”

Tôi ngồi dậy, cảm thấy cơ thể không còn quá đau đớn nữa. Vừa rồi, do mãi đánh nhau với con rắn kia nên tôi không chú ý tới xung quanh, bây giờ mới biết mình đã tới một gian phòng đá khác. Có điều không giống với gian phòng cẩm thạch trắng khi nãy, gian phòng đá này lớn hơn, nhưng lại thua kém khá nhiều về độ xa hoa, chỉ được xây bằng loại cẩm thạch bình thường, nơi chính giữa có đặt một cỗ quan tài đá nhưng đã vỡ nát vụn cả rồi, những tảng đá chúng tôi dùng để giết chết con rắn vừa rồi chính là từ cái quan tài này mà ra.

Rất hiển nhiên, những thứ trong quan tài đã bị cướp đi sạch sẽ, song lẽ nào còn thứ gì đó sót lại vừa được bọn họ phát hiện ra, cho nên bọn họ mới nôn nóng nói với tôi như thế? Chắc không phải là...

Tôi có chút hưng phấn hỏi: “Các cậu đã tìm thấy dạ minh châu rồi ư?”

Tôn Kim Nguyên cất lời chế giễu tôi: “Cái gì mà dạ minh châu chứ! Bọn tớ chỉ tìm thấy một con heo là cậu mà thôi. Cậu nghĩ ở đây có dạ minh châu mà lại tới tắm như thế này sao?”

Vương Tiên Dao đứng một bên cười khúc khích, nói: “Mau đi xem thử thôi nào, bọn tớ phát hiện ra mấy bức họa trên tường.”

Tôi vừa dụi tay vừa đi về phía bức tường nơi Tôn Kim Nguyên đang đứng. Dựa vào ánh sáng tỏa ra từ chiếc bật lửa trong tay cậu ta, tôi thấy trên tường có bốn bức bích họa⁽¹⁾ rất lớn. Cả bốn bức bích họa đều được điêu khắc thẳng vào đá trên tường, không hề bôi màu gì cả.

Vì đã trải qua nhiều năm tháng, lại thêm không khí ở đây khá ẩm ướt, nên rất nhiều nét khắc đã bị ăn mòn, trở nên mờ nhạt không thể nhìn rõ. Đặc biệt là ba bức đầu tiên, bây giờ chỉ có thể đại khái nhìn ra các đường nét chính, bên trong đó dường như có rất nhiều người đang mở núi đục đá để xây dựng đường hầm, còn có một người ăn vận hoa lệ đang đứng trên một ngọn núi cao, cúi đầu nhìn xuống, trông có vẻ đang giám sát công nhân bên dưới kia.

Điều kì lạ là trong tay phải người đó có một viên ngọc tỏa ra ánh sáng rực rỡ, làm người đó thoát nhìn giống như một vị thần tiên đang nghỉ chân tại chôn núi non dưới trần gian.

Tại góc dưới bên phải của một bức họa có một khe núi, trong khe núi dựng rất nhiều chiếc lều, dưới mỗi chiếc lều đều có một ang nước, trong đó một ang nước có nắp đậy được lật lên, bên trong có rất nhiều thứ gì đó cong queo ngoằn ngoèo, dường như là một loài sâu bọ. Nhìn tới bức họa thứ tư, hai mắt tôi bất giác sáng bừng lên, vì nó không phải là bích họa mà rõ ràng là một tấm bản đồ, hơn nữa còn khắc vào trong đá sâu hơn ba bức trước rất nhiều, vậy nên đến bây giờ, các đường nét vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tôi đưa mắt nhìn qua phía Tôn Kim Nguyên về cực kì kích động, thấy cậu ta khẽ gật đầu nói: “Đúng vậy, đây chính là bức họa mà tớ muốn cho cậu xem.”

Tôi vội vàng hỏi: “Cửa ra rớt cuộc nằm ở đâu vậy?”

Tôn Kim Nguyên đưa tay chỉ vào một chỗ trên bản đồ: “Chúng ta bây giờ đang ở nơi này, một gian mộ thất, nhưng dấu “X” này dường như tỏ ý rằng nó đã bị từ bỏ. Đây là gian phòng cẩm thạch trắng khi này, đường thông thẳng lên phía trên này chính là nơi chúng ta đã rơi xuống. Còn đây là địa đạo mà chúng ta đã dùng để rời khỏi gian phòng đó, khi tới nơi này thì chia ra làm hai nhánh trái phải. Chúng ta đã chọn con đường bên phải, sau đó đi về phía trước. Nơi này có một cánh cửa được đóng mở bằng một tảng đá lớn có thể kéo qua kéo lại theo chiều ngang, chắc hẳn vừa rồi con rắn kia đã dùng tảng đá đó để chặn đường quay lại của chúng ta, sau đó đuổi theo chúng ta tới ngôi mộ thất bị từ bỏ này. Còn nơi này nữa, chính là nhánh địa đạo ở bên trái kia, cậu nhìn xem nếu đi thẳng theo lối đó thì sẽ tới nơi nào? Đúng vậy, nếu chọn bên đó thì chúng ta đã có thể ra ngoài rồi.”

Nhìn vào bản đồ, tôi bất giác cảm thấy buồn bực. Vừa rồi nếu lựa chọn đúng, chúng tôi đã có thể thoát nạn, không đến nỗi phải gặp thêm một hồi tai kiếp, suýt phải vùi thân trong bụng rắn thế này.

Tôi nói với Tôn Kim Nguyên: “Vậy thì còn đợi gì nữa? Để tránh đêm dài lẩm mông, chúng ta mau xuất phát luôn bây giờ đi!”

Tôn Kim Nguyên bĩu môi, nói: “Cậu nhìn thử xem, cửa ra của địa đạo nằm ở đâu?”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy một cửa hang vừa nhỏ vừa đen thui ở ngay phía trên bức tường được xây bằng đá, cách chỗ chúng tôi ít nhất cũng phải một tầng lầu rưỡi, dùng cách như lúc trước thì không thể nào với tới được. Tường ở đây tuy không nhẵn bóng như tường cẩm thạch trắng trong gian phòng đá trước nhưng cũng chẳng có chỗ nào để bám vào, trừ phi là người tinh thông kinh công, có thể vượt nóc băng tường, bằng không đừng hòng mà leo lên đó được.

Tôi đưa mắt nhìn quanh bốn phía, muốn tìm xem có thứ gì có thể dùng tạm được không, rồi hai mắt đột nhiên lóe sáng, ánh mắt dừng lại trên cỗ quan tài đá ở giữa mộ thất, hưng phấn nói: “Đứng trên chỗ quan tài kia thì chắc là có thể với tới chỗ đó đúng không?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Cậu thử xem có thể đẩy nó qua bên này được không đi!”

Tôi nghênh ngang bước tới, dùng hết sức bình sinh mà đẩy, vậy mà nó vẫn chẳng hề suy chuyển. Cỗ quan tài đá này tuy không dày nhưng lại chẳng nhẹ chút nào. Tôi vẫy tay gọi Tôn Kim Nguyên tới, hai người chúng tôi hợp sức mới chỉ có thể nâng một đầu quan tài lên được chừng một thước⁽²⁾, không thể nào kéo nó tới bên cạnh bức tường kia.

Sau khi nâng thử mấy lần, hai chúng tôi đều mệt đến nỗi mồ hôi tuôn ra đầy đầu, phải ngồi xuống nghỉ ngơi. Tôi đưa mắt nhìn con rắn lớn vừa bị chúng tôi giết chết, thấy nó vẫn còn mở trừng trừng hai mắt, nhìn về phía chúng tôi. Tôi bị nó nhìn như thế thì không khỏi có chút sợ hãi, bèn chỉ tay vào nó mắng lớn:

“Con súc sinh khốn kiếp, còn dám nhìn nữa thì tao sẽ xẻ mày ra làm mười tám khúc mang đi cho chó ăn đấy!”

Ghi chú:

1. Bích họa tức là tranh vẽ được thực hiện trên một bề mặt diện tích lớn, thường là tường vách hoặc trần nhà, dùng kỹ thuật vẽ trên vữa vôi. Nước pha phẩm màu được dùng tô lên mặt vữa khi vừa còn ướt.

2. Thước là một đơn vị đo chiều dài thông dụng ở Trung Quốc. 1 thước = 1/3 mét.

Chương 11

Thoát Hiểm

Tôi vừa mắng xong thì chợt nhìn thấy Tôn Kim Nguyên đứng bật dậy, đi tới bên cạnh con rắn, rút con dao quân đội Thụy Sĩ đang cắm trên đầu nó ra, cứ thế chém thẳng xuống dưới. Tôi vội vàng chạy tới ngăn cậu ta lại, đồng thời nói: “Tớ chỉ tiện miệng nói vậy thôi mà, cậu đâu cần phải coi là thật. Hơn nữa làm thế này hơi tàn nhẫn thì phải”.

Tôn Kim Nguyên cười, nói: “Chờ sau khi tớ đưa được các cậu ra ngoài thì cậu sẽ không nói tớ tàn nhẫn nữa đâu. Mau qua đây giúp tớ một tay đi nào.”

Tôi đi tới đề đầu con rắn, Tôn Kim Nguyên bắt đầu dùng con dao của cậu ta để cưa bỏ phần đầu rắn đi. Mỗi tới lúc này tôi mới để ý quan sát con rắn này, thấy cơ thể nó có đường kính khoảng ba mươi, bốn mươi centimet, dài khoảng sáu đến bảy mét, lưng xanh bụng trắng, cứ cách một đoạn lại có một đường hoa văn màu đỏ tươi, giống như các dải tơ hồng được buộc vào đó vậy.

Ngoài ra, trên người nó có đầy vảy, mỗi chiếc vảy đều to cỡ móng tay cái của con người, toàn thân tiết ra một thứ dịch nhờn trơn tuột, thật khó mà tưởng tượng được vừa rồi Tôn Kim Nguyên làm thế nào mà có thể ôm chặt nó như thế. Con rắn này da dày thịt chắc, phải cưa một lúc lâu mới xong một khúc.

Tôn Kim Nguyên mỗi rồi thì đổi sang tôi, tôi mỗi thì lại đổi sang cậu ta. Sau mấy lần đổi qua đổi lại, chúng tôi rốt cục đã cắt bỏ được đầu đuôi của con rắn và chia nó ra làm bốn khúc, mỗi khúc dài hơn bốn mét.

Tôn Kim Nguyên bảo tôi mang bốn khúc rắn tới bên cạnh quan tài đặt hai khúc, tới lúc này tôi mới hiểu ra rốt cuộc cậu ta muốn làm gì. Chúng tôi cùng nhau khiêng một đầu quan tài lên, kê Vương Tiên Dao đầy hai khúc rắn xuống dưới đó, sau đó lại làm tương tự với đầu bên kia, thế là cỗ quan tài này coi như đã có bốn chiếc bánh.

Ban đầu tôi còn lo thân thể con rắn không chịu nổi sức nặng của quan tài, nhưng không ngờ lại bị đề như vậy mà chúng chỉ hơi biến dạng một chút mà thôi, chỉ cần tôi đứng sau khế đẩy là “bánh xe” đã bắt đầu chuyển động.

Sau khi chiếc quan tài lặn đi được một đoạn Tôn Kim Nguyên liền chuyển mấy khúc rấn đã bị lặn về phía sau lên phía trước, tôi thì tiếp tục đẩy quan tài, cứ liên tục như vậy, cuối cùng chúng tôi cũng đưa được cỗ quan tài tới bên cạnh bức tường.

Sau đó, tôi đứng lên quan tài, lại làm như lúc ở trong gian phòng cẩm thạch trắng hồi nãy, ba người chúng tôi lần lượt bò vào địa đạo. Bò được một lúc chúng tôi đã bình an tới được chỗ ngã ba lúc nãy, đột nhiên một cơn gió chợt thổi tới, ngọn lửa trên chiếc bật lửa trong tay Tôn Kim Nguyên nảy lên mấy cái, sau đó tắt lịm. Tôi nghe thấy cậu ta đánh lửa “loẹt xoẹt” mấy lần liên tiếp nhưng chỉ có mấy tia lửa từ đá lửa bắn ra chứ chẳng hề có ánh lửa bùng lên.

Đang ở trong địa đạo tối tăm, lại mất đi nguồn sáng duy nhất, Vương Tiên Dao không khỏi có chút căng thẳng, bèn hỏi: “Kim Nguyên, bật lửa của cậu bị hỏng hay sao vậy? Có còn cái nào nữa không?”

“Cậu nên biết thế nào là đủ đi, bật lửa có thể dùng tới bây giờ đã nằm ngoài dự đoán của tớ rồi. May mà chúng ta đã xem được bản đồ, nếu không xảy ra vấn đề gì thì chắc sẽ ra ngoài được thôi.” Tôn Kim Nguyên vừa nói vừa bò vào trong nhánh địa đạo mà vừa rồi chúng tôi vừa bỏ qua.

Tôi và Vương Tiên Dao vội vàng bám theo cậu ta, Vương Tiên Dao đề nghị chúng tôi nói chuyện cho bớt sợ, thế là tôi bèn nói: “Để tớ kể cho các cậu nghe một câu chuyện nhé! Ngày xưa ngày xưa, có hai anh em, người anh rất tinh ranh, người em thì lại thật thà. Sau khi cha mẹ qua đời, người anh liền đuổi người em đến ở trong gian nhà gỗ ở đầu thôn.

Kể từ đó, người em mưu sinh bằng nghề chặt củi. Bởi vì cậu ta rất chăm chỉ nên chỉ mấy năm sau, khu rừng trên núi đã bị cậu ta chặt mất gần một nửa. Một hôm, từ sáng sớm, người em đã vào trong núi sâu chặt củi, trên đường về thì ngồi nghỉ ngơi dưới một cái cây lớn, chợt nghe từ trên ngọn cây vọng xuống một tiếng...”

Còn chưa nói xong, tôi đã nghe thấy một tiếng “quác” vang lên sau lưng mình, liền vội vàng ngậm miệng.

Vương Tiên Dao cười, nói: “Hi hi, cậu giả giọng giống thật đấy, đó là tiếng kêu của con chim trên ngọn cây ư? Cậu hãy kêu tiếng nữa cho tớ nghe xem nào!”

Tôi còn chưa kịp phủ nhận thì từ phía sau đã lại vọng tới một tiếng “quác” nữa. Vương Tiên Dao lập tức bật cười khúc khích mãi không thôi.

Tôi vội vàng thanh minh: “Đừng cười nữa, đó không phải tiếng kêu của tớ đâu, con chim kia đuổi tới nơi rồi đấy!”

Nhưng sau khi chúng tôi tập trung lắng nghe thì lại chẳng có âm thanh nào vang lên nữa, lẽ nào vừa rồi chỉ là ảo giác của tôi?

Vương Tiên Dao nói bằng giọng xem thường: “Cậu tệ quá đấy, chỉ biết gạt người thôi!”

Tôn Kim Nguyên biện bạch giúp tôi: “Vân Sơn nói không sai đâu, tớ cũng nghe thấy rồi, tiếng kêu đó dường như vọng tới từ một hang động khá sâu nào đó chứ không phải ở quanh đây. Chúng ta mau đi tiếp thôi, chẳng rõ đối phương là thứ gì nữa, cứ lên được mặt đất sớm chút nào thì chúng ta sẽ được an toàn sớm chút đó”.

Chúng tôi liền đẩy nhanh tốc độ, sau khi bò thêm một khoảng thời gian chẳng rõ là bao lâu, trên tay chúng tôi đều mọc rất nhiều mụn nước nhưng vẫn không dám dừng lại. Bò đi giữa một nơi tối tăm và u ám thế này thực sự là một chuyện vô cùng khô khan và tẻ nhạt, tôi lại nghĩ tới câu chuyện vừa rồi bèn nói: “Tớ kể tiếp câu chuyện vừa nãy nhé! Lại nói người em thật thà kia sau khi chặt củi trở về thì ngồi nghỉ ngơi dưới một cái cây lớn, chợt nghe từ trên ngọn cây vọng xuống một tiếng...”

Thật quái dị, tôi vừa mới kể đến đây thì tiếng kêu của con chim chết tiệt kia lại một lần nữa vang lên, nhưng lần này, âm thanh không vọng tới từ sau lưng chúng tôi mà là tới từ trước mặt.

Ba chúng tôi không hẹn mà cùng dừng lại, sau đó đóng tai mà lắng nghe động tĩnh ở phía trước. Chỉ thấy tiếng cào chân xuống đất “loạt xoạt”, tiếng vỗ cánh “phành phạch” cùng tiếng kêu “quác quác” trộn lẫn vào nhau không ngừng vọng lại từ một nơi cách chỗ chúng tôi không xa, may mà âm thanh càng lúc càng xa dần nên chúng tôi cũng không quá lo lắng nữa.

Đột nhiên phía trước có ánh sáng xuất hiện, tuy rất yếu nhưng đối với những người ở trong bóng tối quá lâu như chúng tôi thì đã là sáng lắm rồi, cho nên chúng tôi nhìn thấy ngay. Tôi vô cùng mừng rỡ, không để tâm tới cơn đau truyền tới từ những chiếc mụn nước trên bàn tay, nhanh chóng bò về phía có ánh sáng.

Cuối cùng, chúng tôi cũng tới được cửa ra của địa đạo, bèn dừng cả lại. Tôn Kim Nguyên đang đi đầu chợt ngoảnh lại hỏi chúng tôi: “Đây là điểm cuối của địa đạo rồi, bây giờ tớ có một tin tốt và một tin xấu, các cậu muốn nghe tin nào trước đây?”

“Từ xấu đến tốt đi, chỉ cần có thể ra ngoài là tớ đã thấy thỏa mãn lắm rồi.” Vương Tiên Dao tỏ vẻ thản nhiên nói.

Tôn Kim Nguyên nói: “Tin xấu là chúng ta đã lại trở về cái hang động thẳng đứng lúc ban đầu rồi, nó ở ngay bên ngoài địa đạo này thôi.”

Cái gì, lẽ nào sau một quãng đường dài, chúng tôi lại trở về điểm xuất phát, bao nhiêu hi vọng của chúng tôi chẳng lẽ cứ thế mà tan vỡ ư? Tôi không kìm được buồn bực nói: “Ôi, sao lại như vậy chứ? Cậu đừng có úp úp mở mở nữa, mau nói cho bọn tớ biết tin tốt là gì đi!”

Tôn Kim Nguyên cười, nói: “Tin tốt là vị trí bây giờ của chúng ta khác với lúc trước, chúng ta đã lên tới chỗ cao hơn rồi, mà sợi dây mây kia thì vẫn còn, ha ha, chỗ đứt nằm ở bên dưới. Các cậu chờ đó, tớ trèo lên trên trước rồi sẽ kéo các cậu lên.”

“Ha ha ha, hay quá!” Vương Tiên Dao hưng phấn như một đứa trẻ, cứ thế không ngừng vung chân đá về phía sau, khiến rất nhiều đất bị đá bay vào mặt tôi.

Tôn Kim Nguyên giống hệt như một con khỉ, bắt đầu leo lên trên, không đầy ba phút sau, giọng nói của cậu ta đã vọng xuống: “Tiên Dao, mau buộc dây vào người đi, tớ chuẩn bị kéo lên đây!”

Nhìn Vương Tiên Dao từ từ được kéo lên, tôi nói đùa: “Các cậu nhất định không được học theo gã Trịnh Duy Tín đó đâu nhé!”

Chúng tôi cùng nằm trong một dòng suối nông, nước trong veo có thể nhìn thấy đáy, ánh chiều tà dịu nhẹ từ trên cao rơi xuống cơ thể uể oải, mỗi một của chúng tôi, khiến chúng tôi đều cảm thấy vô cùng thư thái. Nếu không vì bên cạnh có Vương Tiên Dao liên tục ríu ra ríu rít một cách hưng phấn, chắc lúc này tôi đã chìm vào giấc ngủ say rồi.

Vương Tiên Dao nói: “Lạ thật, sao vừa rồi con chim đó lúc thì kêu ở phía sau chúng ta, lúc thì kêu ở phía trước chúng ta thế nhỉ? Rốt cuộc nó đã dùng cách gì vậy chứ?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Chuyện này thì dễ giải thích thôi. Chúng ta nhìn thấy con chim đó chui vào địa đạo nên mới nghĩ ra biện pháp thoát ra ngoài. Khi chúng ta chui vào trong đó thì nó sợ hãi, nên ra sức bỏ chạy, tới chỗ ngã rẽ kia thì nó chạy vào nhánh bên trái, còn chúng ta thì lại lựa chọn nhánh bên phải.

Nó ở trong nhánh địa đạo bên trái đợi suốt hồi lâu mà không thấy chúng ta đuổi theo, bèn quay trở về theo hướng cũ, ai ngờ sau đó chúng ta lại từ nhánh địa đạo bên phải chui qua bên trái, nó nghĩ rằng chúng ta lại đuổi theo, nên mới sợ hãi kêu lên mấy tiếng rồi bỏ chạy.

Sau đó nó bám vào vách hang động thẳng đứng kia mà leo lên phía trên, nhưng mới được nửa đường thì lại nghe thấy tiếng Vân Sơn kể chuyện, liền nghĩ ngay rằng chúng ta lại tiếp tục đuổi theo, do đó mới kêu mấy tiếng nữa, sau khi ra khỏi cửa hang thì bay đi luôn, chính vào lúc ấy chúng ta đã nhìn thấy ánh sáng vốn bị nó chặn mất.”

Vương Tiên Dao nói: “Thì ra là vậy, cậu đúng là giỏi quá đi mất! Phải rồi Vân Sơn, câu chuyện vừa nãy cậu còn chưa kể hết, tớ muốn nghe tiếp!”

Tôi vươn vai một cái, nói: “Được thôi! Khi đó, từ trên ngọn cây vọng xuống một tiếng chim kêu, người em ngẩng đầu nhìn lên nhưng chẳng thấy gì cả. Khi cậu ta đang buồn bực, đột nhiên có một tia sáng rực rỡ lóe lên, trên cây xuất hiện một con chim lớn có bộ lông cực kì long lanh. Con chim đó nói với cậu ta:

“Người đừng chặt củi nữa, hãy về nhà may một chiếc túi vải nhỏ, ngày mai khi trời chưa sáng thì lại đây, ta sẽ mang người đi kiếm đồ tốt về.”

Người em làm theo lời chim dặn. Hôm sau khi đến nơi, chim liền bảo người em ngồi lên lưng mình, nhắm mắt lại. Người em nghe thấy bên tai vang lên tiếng gió vù vù, khi mở mắt ra thì phát hiện mình đang ở trên một ngọn núi vàng.

Chim nói với người em: “Người hãy nhặt vàng bỏ vào trong túi, nhưng trước khi mặt trời mọc, chúng ta nhất định phải rời đi đây.”

Người em lại một lần nữa vâng lời làm theo, sau khi nhặt đầy một túi vàng thì trèo lên lưng chim rời đi. Về đến nhà, cậu ta không cần chặt củi nữa, chỉ dựa vào túi vàng ấy là đã đủ để sống một cuộc sống sung túc.

Người anh thấy thế thì rất ghen tị, bèn tới nhà người em hỏi cách làm giàu. Người em vốn thành thực, không biết nói dối, liền kể hết mọi chuyện cho người anh nghe. Ngay trong đêm ấy, người anh đã sai người lên núi chặt củi, chỉ trong vòng một đêm đã chặt trụi gần hết cây cối trên núi.

Lúc này, con chim kia lại xuất hiện và nói với người anh những lời giống hệt như hôm trước đã nói với người em, nhưng người anh lại nói: “Túi ta đã chuẩn bị sẵn đây rồi, chúng ta hãy xuất phát luôn bây giờ đi.”

Con chim liền bay xuống, bảo người anh ngồi lên lưng mình, rồi cũng mang anh ta bay tới núi vàng. Người anh vừa xuống khỏi lưng chim đã vội vã mở túi ra. Cái túi đó thực sự rất lớn, ngay cả con chim kia nhìn thấy cũng không tìm được phải mở to hai mắt.

Người anh không ngừng nhặt vàng bỏ vào trong túi, cái túi đó dần dần căng lên, con chim đứng bên cạnh thúc giục, nói là đừng nhặt vàng thêm nữa, nó không chở nổi đâu.

Sau đó lại nói, mau đi thôi, mặt trời sắp mọc rồi, không đi sẽ bị chết cháy đấy. Song người anh vẫn làm thình xem ra không nhặt vàng đầy túi thì quyết không chịu thôi. Lúc này bầu trời phía đông đã dần dần chuyển thành màu trắng, chim liền thúc giục thêm mấy lần nhưng người anh vẫn không có phản ứng gì cả. Chim vô cùng giận dữ, bèn vỗ cánh bay đi luôn.

Mặt trời đã mọc, bầu không khí sau nháy mắt trở nên nóng rực, thân thể người anh lập tức cháy lên, cuối cùng, đến một khúc xương cũng chẳng còn sót lại. Về sau người em cưới được một cô vợ xinh đẹp như hoa. Cô vợ ấy mỗi ngày đều mặc những món đồ xa hoa lộng lẫy, giọng nói thì uyển chuyển vui tai, nghe nói chính là do con chim kia biến thành. Con chim đó kì thực là một tiên tử, đương nhiên rất xinh đẹp, cũng giống như Tiên Dao vậy.”

Những tưởng Tiên Dao được tôi khen như thế thì sẽ mặt mày rạng rỡ, vui vẻ vô cùng, nhưng cô nàng lúc này ngẩn ngơ nhìn trời, đột nhiên chỉ tay lên cao, hỏi: “Vân Sơn, kia có phải là con chim cậu muốn nói tới không vậy?”

Tôi nhìn theo hướng Vương Tiên Dao chỉ, thấy một con chim to cỡ chim ưng đang bay lượn giữa bầu trời, màu sắc vô cùng sắc sỡ khiến tôi vừa nhìn đã nghĩ ngay tới phượng hoàng. Theo như tôi được biết, phượng hoàng cũng giống như rồng, là một loài động vật chỉ có trong truyền thuyết, con chim kia có lẽ là một loài chim mà tôi chưa từng gặp mà thôi.

Vân Nam vốn là một tỉnh có nhiều chim chóc, các loài như vẹt, họa mi, công đều không chỉ có bộ lông đẹp như gấm mà còn có giọng ca du dương động lòng người, trong đó điệu múa Khổng tước vũ nổi danh còn là do nhân dân Vân Nam học được từ chim công. Do đó, nhìn thấy một con chim màu sắc sắc sỡ như thế này ở đây cũng không phải là điều quá khó hiểu.

Con chim kia chợt hót vang một tiếng, sau đó liền giống như một mũi tên vừa rời khỏi dây cung, cứ thế lao thẳng xuống phía dưới, chui vào trong hang động mà chúng tôi vừa mới chui ra, nhanh chóng biến mất không còn bóng dáng.

Chương 12

Cuộc Tranh Luận Về Trộm Mộ

Sau khi tỉnh táo trở lại từ dòng hồi ức, tôi phát hiện két bia mà mình gọi đã trống trơn tự bao giờ, trên bàn dưới đất có đầy những chai bia nằm ngang dọc, còn tôi thì đã có chút chệnh choáng. Tôn Kim Nguyên cũng mặt mũi đỏ bừng, nói với tôi: “Chờ tớ thanh toán xong, cậu hãy cùng tớ tới chỗ ở tạm thời của tớ bây giờ, tớ sẽ nói cho cậu biết một bí mật vô cùng lớn.” Dứt lời, cậu ta bèn gọi nhân viên phục vụ tới thanh toán.

Sau đó, hai chúng tôi loạng choạng đi nhau bước ra ngoài, cùng đi tới khách sạn mà Tôn Kim Nguyên đang tạm thời nghỉ chân. Sau khi vào phòng, cậu ta lén lút đóng cửa lại, hạ thấp giọng, nói: “Phải nói thế nào đây nhỉ, chúng ta là anh em tốt của nhau, mà tớ vừa hay biết được cậu bây giờ đang gặp chút khó khăn, nên mới mang tới cho cậu một cơ hội phát tài. Có điều, trước tiên cậu phải đảm bảo với tớ rằng sẽ không nói việc này cho bất kỳ ai khác biết, bao gồm cả vợ cậu, cũng chính là chị dâu của tớ. Tốt nhất là cậu hãy thề đi, như thế tớ mới yên tâm được.”

Tôi không biết rốt cuộc cậu ta có ý đồ gì, nhưng bất kể việc này là tốt hay xấu, quyền quyết định có làm hay không vẫn nằm trong tay tôi, cứ thề một câu cũng chẳng mất gì, tôi bèn đáp ứng, “Bạch Vân Sơn tôi xin thề, những điều mà Tôn Kim Nguyên nói với tôi ngày hôm nay, tôi quyết sẽ không tiết lộ ra ngoài nửa chữ, nếu không sẽ bị trời tru đất diệt.”

Nghe tôi thề xong, Tôn Kim Nguyên thở phào một hơi, nói: “Người anh em, cậu đừng để bụng, không phải là tớ không tin cậu, có điều việc này cực kỳ quan trọng, hờ một chút là gặp nguy hiểm đến tính mạng ngay, do đó tớ cũng không dám sơ suất. Mong cậu lượng thứ cho!”

Tôi nói: “Quan hệ giữa chúng ta là như thế nào chứ? Cậu đừng dây dưa thêm nữa, có gì thì cứ nói thẳng ra đi!”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tớ muốn cậu cùng tớ tới gian phòng đá cẩm thạch trắng trong Đại Hạp Cốc ở núi Lương Vương thêm lần nữa.”

Tôi tỏ vẻ khó hiểu, hỏi: “Đi tới đó làm gì? Lần trước, chúng ta có thể sống sót rời khỏi đó đã là một điều may mắn lắm rồi, lẽ nào cậu muốn đi tìm cái chết ư? Nói thật, tới bây giờ, tuy tớ vẫn nhớ kỹ chuyện lần đó nhưng nếu buộc phải đi một lần nữa thì tớ thực sự không có gan đâu. Chắc không phải là cậu định trở lại chốn xưa để tìm kiếm ký ức về tuổi thanh xuân đấy chứ?”

Tôn Kim Nguyên nghe thấy thế thì liên tục lắc đầu, nói: “Cậu nghĩ tớ là loại người ấu trĩ như thế sao? Tớ muốn đi tìm mộ Lương Vương, cũng chính là nơi bộ xương khô Trương Duy Trí kia đã nhắc tớ.”

Tôi tỏ vẻ không sao tin nổi, hỏi: “Lẽ nào cậu định đi trộm mộ?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Đúng là trộm mộ, có điều bọn tớ gọi việc này là “lật đầu”⁽¹⁾. Có điều, kẻ trộm cũng có nguyên tắc và đạo nghĩa của kẻ trộm. Việc trộm mộ không hề xấu xa như cậu vẫn tưởng tượng đâu. Sau khi tốt nghiệp, tớ đã đi theo một vị sư phụ phong thủy vài năm, có được một chút hiểu biết, lại nhớ tới Đại Hạp Cốc năm xưa, mới hay đó quả thực là một vùng phong thủy bảo địa.

Cái gọi là phong thủy, nói một cách đơn giản là các chôn “tàng phong”⁽²⁾, “đắc thủy”⁽³⁾, mà tàng phong cốt là ở trời, đắc thủy cốt là tại đất, trên trời thì có “thiên tượng”⁽⁴⁾, dưới đất lại có “địa mạch”. Địa mạch nhấp nhô tức là “long”, long chỉ “hình” của núi non.

Trong bí quyết tìm long mạch⁽⁵⁾, Tâm Long Quyết có câu rằng: Đại đạo long hành tự hữu chân, phiêu hốt ẩn hiện thị long thân⁽⁶⁾. Núi Côn Luân có thể coi là căn nguyên của long mạch trong thiên hạ, mọi dãy núi đều có thể xem như là nhánh của Côn Luân. Các phân mạch tách ra từ đây đều có thể coi là một long mạch độc lập.

Thiên hạ bao la, địa mạch hình rồng nhiều vô số, song dựa vào sự khác biệt giữa “hình” và “thể”, long mạch có thể phân chia làm nhiều loại, có loại hung loại cát, có loại dữ loại lành, mỗi loại mỗi khác, long mạch có thể chôn người không nhiều.

Dựa theo “hình” thì các loại ấy đều là long mạch, song nếu phân tích theo “thể” thì có thể chia làm các thể trầm long, tiềm long, phi long, đằng long, tường long, quần long, hồi long, xuất dương long, quy long, ngọa long, tử long, ẩn long⁽⁷⁾...

Chỉ có mạch đầu rồng đại cát, hình tựa cái đỉnh úp xuống, thể như sóng lớn cuộn tới mới có thể táng được bậc vương giả, thứ mạch thấp hơn một bậc có thể an táng tôn thất chư hầu, còn lại tuy vẫn thuộc về long mạch song lại không

thích hợp để an táng hoàng thân quý tộc, còn có vài mạch thuộc loại hung long thì ngay đến chôn cất dân thường cũng không hợp.

Núi Lương Vương trải dài từ nam lên bắc, liên miên hơn trăm dặm, thế núi hùng vĩ, tráng lệ, khí thế phi phàm, mặt phía tây vách cao dựng đứng hiểm trở vô song, mặt phía đông núi xen giữa núi, cổ thụ ngợp trời, trong đó đỉnh cao nhất cũng chính là nơi cao nhất của vùng Điền Trung.

Những người kiến thức nông cạn ắt sẽ cho rằng dãy Lương Vương có thể đằng long, tựa như một con rồng ngẩng đầu chuẩn bị nhảy vọt lên không bay đi. Kỳ thực không phải như vậy, nó mang thế củng long⁽⁸⁾ ít được đề cập đến, trong đó đỉnh cao nhất chỉ là sống lưng của nó mà thôi, còn đầu rồng thì lại chính là nơi đã khiến chúng ta hút chết.

Nếu tớ đoán không nhầm, viên dạ minh châu lớn kia được đặt tại vị trí mắt rồng, hơn nữa mộ Lương Vương cũng nhất định nằm ở đó. Dựa vào các tư liệu mà tớ đang nắm giữ, chuyến đi này mười phần thì có tám đến chín là sẽ thành công, dạ minh châu tạm thời chưa xét tới, chỉ riêng vàng bạc châu báu bên trong đó thôi cũng đủ cho chúng ta dùng mấy đời không hết.

Không biết cậu đã từng nghe kể câu chuyện về chín mươi chín thùng vàng, chín trăm chín mươi chín thùng bạc của Lương Vương chưa?”

Nghe Tôn Kim Nguyên nói tràng giang đại hải một hồi như thế, tôi không khỏi có chút choáng váng đầu óc, cái gì mà phong thủy, cái gì mà long mạch, cái gì mà vàng bạc châu báu chứ? Vì muốn xua đi suy nghĩ này trong đầu cậu ta, tôi nói: “Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, vàng bạc dù nhiều đến mấy thì cũng đã bị người khác trộm hết, chúng ta tới đó e là chẳng thu hoạch được gì đâu.

Hơn nữa, chuyến đi này còn nguy hiểm đến tính mạng, sao phải khổ thế chứ, cứ sống yên ổn qua ngày không tốt hơn sao? Hay là cậu cùng đi làm ăn với tớ nhé?”

Tôn Kim Nguyên tỏ ra rất không đồng tình, nói: “Đi trộm mộ vốn cũng có thể tính là đi làm ăn mà. Thời cổ từng có rất nhiều người được phong vương ở Vân Nam, song số mộ huyết được phát hiện ở Vân Nam so với các nơi khác lại vô cùng ít ỏi, tỉ lệ quả thực không hợp lý chút nào.

Xuất hiện tình trạng này chủ yếu là bởi mấy nguyên nhân như sau: thứ nhất, Vân Nam địa hình phức tạp, đa phần là núi cao vực sâu, muốn xác định được vị trí của huyết mộ không dễ chút nào; thứ hai, Vân Nam có nhiều độc trùng đặc biệt là ở các nơi rừng rậm hiểm có dấu chân người, còn dày đặc chướng khí, người bình thường khó mà đi vào được; thứ ba, người ở nơi đó đều rất giỏi dùng Cổ thuật, mà các loại Cổ trong huyết mộ có thể sống tới mấy ngàn năm, thậm chí là cả vạn năm, một khi tiếp xúc với hơi thở của người sống, bọn chúng sẽ lập tức sống lại, hậu quả thực khó mà lường trước được.

Do đó, khi còn chưa thể xác định là chắc chắn có mộ, rất ít người có gan đi vào trong chốn núi rừng ở Vân Nam để tìm kiếm. Hơn nữa, Đại Hạp Cốc chỉ là

một nhánh rất nhỏ của núi Lương Vương, không ai cho rằng mộ Lương Vương lại nằm ở đó cả.

Nếu không vì năm xưa có những phát hiện vô tình đó, tớ cũng chẳng dám nghĩ tới việc trở lại nơi ấy đâu, nhưng đây là một cơ hội ông trời ban cho chúng ta, không thể bỏ lỡ được.”

Tôi lập tức phản bác: “Trộm mộ là một việc làm đi ngược lại với nhân tính. Tiền nhân có lời rằng “người chết là lớn nhất”, người ta đã chết rồi mà cậu còn không để cho người ta được yên thân, như thế không phải là táng tận lương tâm ư?”

Tôn Kim Nguyên căm phẫn nói: “Người trộm mộ cũng có đạo đức nghề nghiệp của người trộm mộ. Mộ của những người dân bình thường, tớ chẳng thèm ghé đến đâu, cũng không muốn quấy rầy họ. Thường thì mộ của các tay trọc phú hay quan tặc tại tốp riu tớ cũng chẳng thèm để vào mắt, vì không đáng để đi đào trộm.”

Tôi vẫn tỏ ý phản đối: “Cậu đi trộm mộ của ai thì cũng thế cả thôi, tính chất kỳ thực không có gì khác biệt, đều là một việc làm thất đức.”

Tôn Kim Nguyên nói: “Không thể nói như cậu được. Những ngôi mộ đáng để cho dân trộm mộ mạo hiểm đi đào trộm đa phần đều là của vương hầu khanh tướng, hoàng thân quốc thích... tặc nhất thì cũng phải là của một tay sĩ đại phu⁽⁹⁾.”

Chẳng phải sách giáo khoa đã nói rồi sao, những người này đều thuộc giai cấp thống trị thời phong kiến chuyên lấy việc áp bức dân chúng làm trò vui. Đi trộm mộ của bọn họ cũng có thể coi như là quét dọn chiến trường cho các vị anh hùng đã lật đổ chế độ phong kiến. Nếu có ai bảo tớ đi trộm mộ của một người bình thường, tớ nhất định sẽ từ chối ngay, một phần là vì không có gì để trộm, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là vấn đề đạo đức như cậu vừa mới nói.”

Tôi hỏi bằng giọng ngập ngừng: “Cậu làm thế không sợ bị báo ứng ư? Lỡ bị trời phạt thì phải làm thế nào?”

Tôn Kim Nguyên lắc đầu, nói: “Đừng nói với tớ chuyện báo ứng, tớ không tin vào điều đó đâu. Hơn nữa, chủ nhân của những ngôi mộ bị trộm kia lúc sinh tiền có làm việc ác gì hay không thì chúng ta không thể nào biết được, nhưng cậu có từng xem những ghi chép về mặt này chưa.

Sau khi chết, trong mộ của bọn họ có rất nhiều đồng nam đồng nữ bị đổ thủy ngân vào người, trông ai cũng sống động như thật. Có kẻ còn cho đào hố tuần táng bên ngoài mộ, trong hố chôn đầy bò dê heo ngựa, a hoàn, phu xe. Cho dù có báo ứng đi chăng nữa thì người phải chịu báo ứng chính là bọn họ, chính việc ác họ từng làm đã khiến mộ của bọn họ bị đào trộm như thế.

Cho nên có thể nói người trộm mộ cũng giống như Robin Hood⁽¹⁰⁾ hay là các hảo hán Lương Sơn Bạc, duy có một điểm khác biệt là bọn tớ chỉ cướp của người giàu chứ không chia cho người nghèo.”

Tôi thở dài, nói: “Nhưng làm như vậy là phạm pháp đấy!”

Tôn Kim Nguyên lặng im một lát rồi mới nói: “Điều này thì tớ biết, hơn nữa tớ còn biết rằng trộm mộ sẽ bị xử theo tội trộm cắp tài sản quốc gia. Một di vật văn hóa bị chôn vùi dưới đất sâu, quốc gia vốn không hề hay biết về sự tồn tại của nó, ấy thế mà khi những người trộm mộ bỏ không biết bao nhiêu công sức mang được nó ra ngoài, trả lại cho nó sự rục rở, huy hoàng vốn có, nó lại trở thành chứng cứ để định tội bọn họ.

Vì việc này, tớ cảm thấy rất bất bình. Công quỹ của quốc gia bị người ta tham ô chiếm đoạt, đó là một hành vi trộm cắp hết sức rõ ràng, vì khi đó, tài sản quốc gia là hiện hữu, ấy vậy nhưng đa phần số tiền tham ô đều chẳng thể thu về. Trong khi đó, di vật văn hóa lại là một thứ mà người ta không biết có thật sự tồn tại hay không rất có thể nó sẽ bị hủy đi trong một trận động đất nhẹ nhàng mà không mấy ai cảm nhận được.

Do đó, cùng là tội trộm cắp nhưng tính chất và ý nghĩa của những việc làm phạm pháp này lại không hề giống nhau, và khi bị đưa vào nhà lao, điều kiện sinh hoạt của những người trộm mộ, nên tốt hơn của những gã tham quan ô lại mới đúng.

Hơn nữa, những người trộm mộ cũng không phải là không có công hiến gì. Đôi lúc, bọn họ có thể khiến những món bảo vật chuyên dụng của hoàng thân quý tộc được lưu truyền ra dân gian, khiến vô số món trân bảo tuyệt thế vốn bị chôn vùi dưới đất sâu được thấy lại ánh mặt trời, từ đó giúp mọi người nhìn thấy sự rục rở của nền văn minh cổ đại.

Xưa nay, đồ cổ đa phần đều có nguồn gốc từ người trộm mộ mà ra. Hành động của bọn họ có đóng góp rất lớn cho sự tiến bộ của ngành khảo cổ, ảnh hưởng về mặt học thuật có thể nói là vô cùng to lớn. Ngoài ra, tư liệu thẻ tre, thẻ gỗ rất nhiều lần làm phong phú thêm kho tàng văn hóa của dân tộc, mà có lúc những thứ ấy lại được chính những người đào mộ phát hiện ra.

Chẳng hạn như sự xuất hiện của “Cấp trùng di thư⁽¹⁾” vậy, đó thực sự là một điều may mắn lớn cho những người nghiên cứu về lịch sử văn hóa Trung Quốc.”

Thấy tôi cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, Tôn Kim Nguyên lại nói tiếp: “Cậu cứ liên tục nói về đạo đức và pháp luật, tiếc rằng lại chẳng biết thế nào là đạo đức và pháp luật. Khi con người ta cần phải dùng đến đạo đức để ước thúc bản thân, vậy tức là bọn họ đã không tuân thủ đạo đức nữa rồi.

Khi con người ta cần dùng pháp luật để bảo vệ bản thân, vậy thì bọn họ phải kiểm điểm để rồi tìm ra biện pháp tự giải thoát cho mình mới được. Kỳ thực, một người không tuân thủ đạo đức chưa chắc đã tệ hơn một người phải dùng đạo đức để ước thúc bản thân đâu.”

Nghe cậu ta nói thế, tôi bất giác ghen lời. Đúng thế, ba, bốn chục năm nay, tôi vẫn luôn tuân thủ pháp luật nhưng đến cuối cùng lại rơi vào cảnh thất

nghiệp, cuộc sống chẳng biết sẽ đi đâu về đâu, chi bằng lần này hãy buông tay mà liều một phen.

Hơn nữa, tôi thứ nhất là không phóng hỏa, thứ hai là không giết người, thứ ba là không cướp bóc gì của ai, có lẽ còn có thể khiến một số món bảo vật được xuất hiện lại trên đời nữa, tội gì mà không làm chứ?

Tôi liền hồ hởi nói: “Được rồi, nể cái tài ăn nói của cậu, tớ đồng ý đi cùng cậu chuyến này! Có điều, tớ phải nói trước, cậu chớ nên làm việc gì quá đáng quá, bằng không, tớ không thể chấp nhận được đâu.”

Ghi chú:

1. Vì các ngôi mộ ngày xưa đều có hình dạng như cái đấu, do đó “lật đấu” được dùng để nói về việc trộm mộ.

2. “Tàng phong” có nghĩa là “giấu gió”.

3. “Đắc thủy” có nghĩa là “được nước”.

4. “Thiên tượng” có nghĩa là hiện tượng thiên văn, chỉ việc bầu trời phát sinh các hiện tượng tự nhiên.

5. “Long mạch” có nghĩa là địa mạch mạnh mẽ, mềm mại, thoát ản thoát hiện như rồng.

6. Đại đạo long hành tự hữu chân, phiêu hốt ản hiện thị long thân: đại ý có nghĩa là trên đời thực sự có tồn tại rồng, nhưng thân rồng thì luôn thoát ản thoát hiện.

7. Trầm long, tiềm long, phi long, đằng long, tường long, quân long, hồi long, xuất dương long, quy long, ngoại long, tử long, ản long: có nghĩa là rồng chìm, rồng lặn, rồng bay, rồng ngẩng đầu, rồng lượn, rồng tụ, rồng quay đầu, rồng ra biển, rồng trở về, rồng nằm, rồng chết, rồng ản mình.

8. Cung long: rồng cong lưng.

9. Sĩ đại phu: có nghĩa là giai cấp quan lại hoặc những người có học thức, địa vị thời phong kiến.

10. Robin Hood là một nhân vật anh hùng trong văn học dân gian của Anh. Một cung thủ và kiến thức cừ khôi, ông được biết đến với việc “cướp của người giàu đưa cho người nghèo”.

11. Cấp trùng di thư: tức những cuốn sách được lưu lại trong ngôi mộ ở quận Cấp. Theo sử sách ghi lại, vào thời Tây Tấn, một người trộm mộ tên là Bất Chuẩn ở quận Cấp đã đào trộm một ngôi mộ cổ ở đương địa, lấy từ bên trong ra được mấy chục xe sách thẻ tre, chữ bên trên đều là kiểu chữ “nòng nọc” thời Chiến Quốc, cực kỳ khó đọc. Về sau, qua sự chỉnh lý của các học giả đương thời, chỗ sách thẻ tre đó được biên soạn lại cẩn thận, chi tiết, nội dung có khá nhiều chỗ khác với các ghi chép truyền thống, được dùng để hiệu đính hoặc chú thích cho các bộ sách đang lưu truyền rộng rãi đương thời.